

RENÁTA NAVRÁTILOVÁ

Maminky z Motola

když
naděje
nestačí...

motto

Maminky z Motola

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Renáta Navrátilová

Maminky z Motola – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

RENÁTA NAVRÁTILOVÁ

Maminky z Motola

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Založeno na skutečných událostech

Není pravda, že čas zahojí všechny rány...

PROLOG

Každá máma je statečná. Všechny se musíme potýkat s mateřskými povinnostmi, se stále se zvyšujícím tlakem společnosti a různorodými problémy – ať už finančními, vztahovými, pracovními či zdravotními. Každá bojujeme svou vlastní bitvu. Přitom všechny nade vše milujeme své děti. Bezpodmínečně. Bez výhrad. Přesně takové, jaké jsou. Se všemi nedostatky i se všemi přednostmi.

Často se stresujeme kvůli maličkostem, samy sebe stavíme do vypjatých situací, přitom bychom měly mít neustále na mysli, že pokud nejde o zdraví, nejde skutečně o nic.

NATÁLIE

„Váš syn musí na operaci. Kolik má měsíců?“

Docentova slova mi naprosto vyrazí dech. Mám pocit, že jsem se přeslechla. Musela jsem se přeslechnout!

„Co, prosím?“ dostanu ze sebe zaskočeně a ten malý uzlíček, který tisknu v náručí, si podvědomě přitáhnou ještě blíž k tělu. Jako bych ho snad mohla tím gestem před vším ochránit. Jak pošetilé.

Zmateně pohlédnu na Vojtu. Sedí, mlčí a očividně taky ničemu nerozumí. Tohle měla být jen obyčejná kontrola. Jen ujištění, že je všechno v pořádku.

„Vašemu synovi jsme na základě detailního vyšetření diagnostikovali kraniosynostózu – tedy srůst

lebečního švu. Jeho důsledkem je charakteristická deformita hlavy. U vašeho dítěte se nejedná o žádnou polohovou deformaci, diagnóza je mnohem závažnější. Není to jen kosmetický defekt, ale může dojít i k omezení vývoje a růstu mozku, ke zvýšení nitrolebního a nitroočního tlaku a...“

„Vím, co je kraniosynostóza!“ ohradím se důrazně. Jak bych taky mohla nevědět? To slovo mě strašilo po nocích několik posledních týdnů. Načetla jsem si toho o něm tolik. Tohle vyšetření mělo být poslední – jen pro jistotu, jen pro klid duše, jen další ujištění, jen další nezávislý názor, že je vše v pořádku. Ale ono není v pořádku, jak se zdá, naprosto nic!

„Náš syn nemůže mít kraniosynostózu,“ vyslovím triumfálně. „Musí jít o omyl. Dětská neurološka, kterou jsme navštívili, ji vyloučila. Stejně tak pan primář rentgenologického oddělení fakultní nemocnice. Mám zprávu o tom, že...“

„Chápu vaše rozrušení, ale věřte, že jde o tak specifickou vadu, že mnoho kolegů lékařů ji není schopno odhalit bez patřičné praxe,“ přeruší mě docent neurochirurgie. „Mrzí mě to, ale ve vašem případě je operace nevyhnutelná, pokud chcete mít zdravé dítě.“

Ta slova jsou jako rány ostrým nožem přímo do srdce.

„Jak... jak by to celé probíhalo?“ vyzvídám a snažím se krotit smršť myšlenek, které do sebe v mé

hlavě narážejí jedna o druhou. Každá z nich chce ven. Každá z nich chce být vyřčena a uspokojena odpovědí.

„Vašemu synovi bylo už půl roku?“

„Až za týden,“ upřesním.

„Vzhledem k míře deformity bych jednoznačně volil velkou otevřenou operaci. Na šetrnější endoskopický zákrok je již pozdě.“

„To je co?“ ptám se zcela racionálně, protože až k operativnímu řešení jsem ve svém samostudiu této problematiky nedošla. Ani ve snu by mě totiž nenapadlo, že by tohle měl být náš případ! Snažím se dýchat, nevnímat, že se mi točí hlava, že se se mnou točí celý svět.

„Jedná se o remodelaci lebky.“

„Remodelaci lebky, aha,“ zopakuju. Z mého tónu je jasně poznat, že absolutně nevím, o čem je řeč.

„Při tomto typu operace se vede kožní řez od ucha k uchu. Pokožka hlavy se oddělí od lebky a srostlý šev se uvolní. Následuje vyjmutí části lebečních kostí a jejich úprava.“

Souhlasně pokyvují hlavou, jako bych snad něčemu z toho, co mi právě říká, rozuměla. Jako bych snad něco z toho byla schopná v této situaci pobrat.

„Jestli máte zájem, můžu vám průběh operace ukázat na fotografiích,“ nabídne mi docent Kosi-
na vstřícně.

Opět bezmyšlenkovitě přikývnu. Kdybych totiž byla při smyslech, nechtěla bych to vidět. Pak

už se jen dívám na hrůzostrašné obrázky, které mě budou děsit ve snech ještě dlouho – odpreparování svalů a nervů od kostí, vyjmutí nadočnicových oblouků, obnažené oční bulvy, nařezání kostí lebkou pilkou a provrtávání vrtačkou. Poté, co se kosti ještě různě pozohýbají, se vrátí zpět na místo.

Moje dítě není žádné puzzle, aby si s ním mohl kdokoliv takhle hrát! křičí všechno uvnitř mě. Tohle přece NIKDY nemůžu dovolit! Možná jen potřebují dalšího pokusného králíka do klinické studie a k tomu jim má posloužit moje dítě – moje všechno, celý můj život. Naše neuroložka MUDr. Koblížková to přece řekla jasně. Lukášek je zdravé dítě!

Periferním viděním vnímám bledého Vojtu. Dosud se nezmohl na slovo a místo na monitor, na který nám doktor promítá všechny ty hrůzy, kouká do stolu.

Lukášek v mém náručí nespokojeně zamručí. Asi mu není moje pevné sevření pohodlné. Nejraději bych ho stiskla ještě víc, abych ho před vším ochránila. Jako by to snad šlo.

„Jaká je úspěšnost operace?“ zajímám se věcně.

„Stoprocentní.“

Poprvé pocítím nepatrnou úlevu.

„Jaká jsou rizika?“

„Během operace často vznikají velké krevní ztráty, které vyžadují krevní transfuze. Po operaci se ve většině případů vytvoří rozsáhlý otok hlavy, který

během několika týdnů zcela odezní. Mezi rizika patří například infekce, ale ta je velmi vzácná.“

„Jak obtížná je operace?“

„Pro zkušeného operátora středně náročná až náročná. Ve vašem případě odhaduji délku operace kolem osmi hodin.“

Veškerá úleva se vmžiku rozplyne. Už nechci nic dalšího slyšet. Osmihodinová operace? To jako vážně? Osm hodin na sále? To je přece čtyři sta osmdesát minut!

„Ideální čas na operaci je mezi sedmým a dvanáctým měsícem života. To jsou kosti poddajné a dobře se hojí,“ pokračuje docent.

Prudkým gestem odsunu židli a rychle vstanu. Ne, víc už nezvládnou. Vnímám, jak mi všemi částmi těla prostupuje třes. Nedokážu si představit to malé bezbranné tělíčko na operačním sále. Nedokážu si představit, jak do něj řezou, jak někde daleko ode mě a od mého objetí krvácí, jak mu vytahují kosti z hlavičky... Potřebuju na vzduch.

„My si to ještě rozmyslíme,“ říkám nepřítomně s rukou na klice.

„Co se jde na tom, že má jiný tvar hlavy než všichni ostatní?“ pronesu v autě do ticha rušeného jen zvukem motoru.

„Zřejmě docela dost,“ odvětí Vojta klidně.

Úkosem na něj pohlédnu. „Jak to myslíš?“

„Tys to neslyšela? Může mít poškozený mozek!“

Slyšela a nejen to. I četla. Ačkoliv v případě předčasného srůstu či naprosté absence metopického (čelového) švu je to hodně diskutabilní. Názory odborníků se liší. Někteří tvrdí, že jde jen o estetickou záležitost. Jiní trvají na tom, že dochází k útla-ku mozku s jeho následným poškozením.

Dokonce i toto vyšetření na soukromé klinice, které mělo být už poslední a mělo definitivně vyvrátit mé pochybnosti a zcela jasně potvrdit, že s Lukáškovým tvarem hlavy je vše v pořádku, jsem iniciovala já osobně. Chtěla jsem mít jistotu. Teď ji mám... a nejen ji. Drtí mě pochybnosti, zda nám skutečně řekli pravdu, zda jen z nějakého důvodu nechtějí na našem dítěti experimentovat. Jak jim můžu věřit? Jak poznat, kdo z nich nás klamal? MUDr. Koblížková a vedoucí rentgenolog, kteří neochvějně tvrdili, že na tvaru hlavičky našeho syna není nic, co by nás mělo znepokojoval? Nebo uznávaný docent neurochirurgie, který nám sdělil pravý opak?

VERONIKA

Každá minuta mi přijde jako věčnost. Každá sekunda se tu plouží neuvěřitelně pomalým tempem. Už pět dnů. Pět dnů nejistoty, skličujících obav a zdrčujícího strachu, co bude s mým dítětem... s mou milovanou holčičkou. Přes den pořád jen spí a já sedím u její postele. V noci ji nosím v náručí zmítanou pláčem.

Někdy mám pocit, že už nemůžu. A když říkám nemůžu, myslím tím opravdu nemůžu. Jako například dnes, kdy za mnou a za Karolínkou přijede můj manžel Richard s malým Matyáškem.

„Ahoj, Matyášku,“ jdu se přivítat se synem. Ten se na mě dívá zvláštním pohledem a drží se tatínka za ruku. Dřepnu si. „No tak, broučku, pojď ke